

[H. C. Hansen.]

som på visse afgørende områder ligger nær op ad vore. Jeg ved naturligvis ikke, om de er forladte, men vi imødeser forslagene med stor interesse. Jeg tror, det er på tide, at de kommer.

Udtalelserne om penge- eller kreditpolitikken kan jeg derimod ikke hilse med samme tilfredshed. Den højtærede minister benyttede igen lejligheden til at understrege den nøje sammenhæng mellem kredit- og finanspolitikken. Jeg er ikke uenig med ministeren om, at der findes en sådan sammenhæng, men finder dog anledning til to vigtige kommentarer eller forbehold, om man vil.

Det kan i alt fald ikke være sådan rent automatisk, at føres der en mildere finanspolitik, skal kreditten altid strammes, ligesom omvendt en lettelse i kreditsituationen nødvendigvis forudsætter, at der tilvejebringes et stort overskud på statsregnskabet. Her må dog stillingen helt afhænge af den økonomiske situation. Forrige vinter og sidste forår erkendte vi, at en overskudspolitik var nødvendig, blandt andet for at undgå en urimelig stramning af kreditten. Vi ønsker nemlig i praksis taget det hensyn til investeringerne, som den højtærede finansminister taler om. Gennem deponeringsordningerne og på anden måde var regeringen i forståelse med nationalbanken ved at føre os ud i en kreditkrise, som kun blev afsvækket, fordi der, som den økonomiske oversigt udtrykker det, skete en fuldstændig vending i kreditsituationen i efteråret 1951, og fordi i virkeligheden regeringen dæmpede sine egne hensigter, som den blev ængstelig for. Tag bare aftalen med nationalbanken og de stedse gentagne senere forsøg på at bagatellisere denne aftale. Og så har regeringen jo dog alligevel holdt kreditten for stram og renten for høj. Forbedringen i valutastillingen førte til en forbedring i pengeforsyningen og likviditeten; men som den økonomiske oversigt også omhyggeligt anfører: endnu inden likviditetsforøgelsen virkelig havde fået betydning for renteutviklingen, påbegyndte staten en løbende emission af højtforrentede statspapirer — til en rente i overkanten af det ventede fremtidige niveau.

Det er altså staten, som bevidst har grebet ind og hindret den af den højtærede minister ellers så meget ønskede naturlige tendens — denne gang — til et rentefald. Og nu proklamerer den højtærede finansminister, at staten også fremover vil betale en høj rente. Med den investeringsnedgang, vi står overfor, finder vi det urigtigt med en sådan kunstig høj rente, og det tør måske

her indskydes, at det forekommer os, at der også er et væsentligt hensyn til skatteyderne at tage. Men det ejendommelige er, at når det drejer sig om at opnå besparelser på rentekontoen såvel for staten som for kommunerne, så breder der sig en forlegen tavshed på ministerbænkene.

Vi har altså igennem længere tid fundet, at renten har været for høj, og nu da den økonomiske situation er ved at ændre sig, er der intet mærkeligt i, at vi tillige finder, at overskuddet på statens budget kan falde væk. Også fordi dette gennem en stimulering af forbruget vil støtte investeringen.

Dette er nemlig den anden ting, som den højtærede finansminister ofte synes at se væk fra, at det ikke er nok at hindre folk i at forbruge for at øge investeringen. Eller rettere sagt, dette nytter intet for at fremme investeringen, det kan kun hindre inflations-tendenser, hvis der er en tilstrækkelig investeringslyst. Men hvordan vil den højtærede minister få fremmet investeringerne i den kommende tid med prisfaldforventninger, hvis samtidig renten holdes højt over det niveau, der anses for rimeligt og normalt, og forbruget også holdes tilbage?

Medens regeringen således har sine særlige synspunkter på de områder, her er omtalt, synes den modsatte opfattelse at ligge bag regeringens ønsker om en ophævelse af prisbindingerne for smør og flæsk, bestemmelserne vedrørende kødet, forslaget om højere mælkepriser og en delvis afvikling af skotøjsrabatkortene. Men dette er vel kun et nyt udtryk for det manglende samarbejde eller — hvad der måske er rigtigere — den manglende politiske linie i regeringens økonomiske politik.

Endnu er nedgangen i indførselspriserne ikke slået igennem i vort detailpristal, men vi har vel lov til at vente, at det vil ske. I denne situation, hvor vi står overfor prisfaldsforventninger, ønsker den regering, som havde prisstigningernes bekæmpelse som et vigtigt punkt på programmet, at starte en ny indenlandsk prisstigningsbølge med deraf følgende virkning for de pristalsregulerede lønninger. Anderledes kan jeg i hvert fald ikke udlægge regeringens planer om ikke at forlænge prisbindingerne, om halveringen af skotøjsrabatkortene, forhøjelsen af mælkeprisen og den stærke modstand mod vort prislovsforslag.

Ja, ikke blot modstand mod vort forslag, men endvidere en afvisning fra den højtærede handelsministers side af at opretholde de under tidligere politiske forhandlinger accepterede fortolkninger fra priskontrolrådets side. Frit slag! synes at skulle være løsenet.